

LBRIS

We know
books

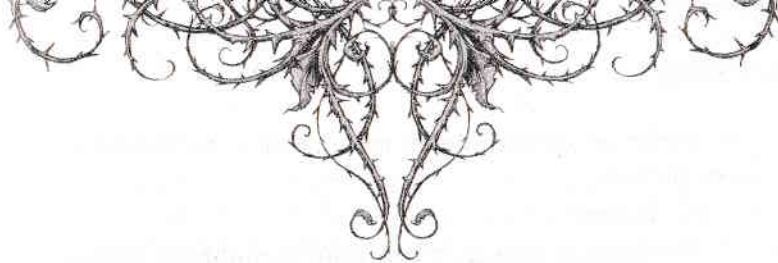
SKYSHADE

Cealaltă lume

ALEX ASTER

LIGHTARK #3

ACASĂ

Isla Crown privea cum bărbatul pe care-l iubea dispărea în timp ce lumea lui se stingea.

Celălalt bărbat pe care-l iubea o prinse de braț cu speranța disperată cu care te agăți de un vis înainte de a te trezi. I se puse un nod în stomac, urechile îi țiuiau...

Scrâșnetul săbiilor și urletul pricolcilor amuțiseră.

— Ești acasă, spuse Grim, cu ușurare în glas.

În clipa următoare, era ademenită în locul acela familiar, la pieptul lui, cu obrazul lipit în dreptul inimii lui. Era ca un reflex înnăscut să îl inspire, să îl simtă aproape.

Acasă. Ceva din interiorul ei se trezi la viață.

Și altceva se trase îndărăt cu groază.

Se smulse de lângă el. Se uită în jos, la corpul ei. Armura și mâinile îi erau pline de sânge. Pe buze simțea gust de sare, de la sudoarea și lacrimile vărsate în luptă.

Se gândi la tot ceea ce făcuse... la tot ceea ce era...

Voia să fugă. Să o ia la goană pe holurile acelea, așa cum făcuse prima oară când s-au întâlnit, voia să se porteze înapoi pe Lightlark, înapoi în brațele lui Oro...

Dar era aici pentru un motiv. Potrivit oracolului, Isla avea să-iucidă fie pe Oro, fie pe Grim. Asta hotărâse soarta. Iar acum, știind ce făcuse în trecut, toți oamenii pe care-i omorâse... nu avea încredere în sine că nu-i va face rău regelui Solarilor.

Grim se apropie de ea încet, șovăielnic. Spuse cu o voce blândă:

— Inimă.

Îi oferi din nou mâna sa plină de julturi, acoperită de ceea ce trebuie să fi fost sângele său și al lui Oro.

Inimă. A ei era frântă-n două. O parte îl voia pe el mai mult decât orice altceva – *doar își amintise.* Cealaltă voia să îi înfigă din nou pumnalul în piept.

Îi luă mâna.

Umerii largi ai lui Grim se relaxară, până când ea spuse:

— Du-mă acolo.

Știa la ce se referă. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l urască, oricât de mult și-ar fi dorit ca ura față de el să persiste, să prindă rădăcini în adâncul ființei ei și să crească precum o grădină în paragină, Grim o cunoștea. *O cunoștea cu adevărat.*

— Isla...

— Du-mă. Acolo.

Vocea îi era un șuierat răgușit. S-ar fi putut porta singură cu instrumentul ei sau folosind puterea lui, dar numai gândul de a folosi orice fărâmă de abilitate după ce văzuse ce fusese în stare să facă cu ea îi făcea greață. Grim o cercetă îndelung, apoi își împleți degetele cu ale ei și camera dispăru. Isla simți din nou cum i se cască un gol în stomac.

Fiecare palmă din peisaj era acoperită cu cenușă, un strat de zăpadă otrăvită. Casele erau niște grămezi carbonizate, asemenea unor ruguri. Nimic nu se mai ținea în picioare. Satul fusese îngenuncheat.

Țipătul ei tăie tăcerea precum o coasă. Cadavre mici și mari, ghemuite la pământ, acoperite cu moloz. Unele erau niște forme indistincte sub dărâmături.

Tu singură ai făcut asta, șopti o voce din mintea ei. *Monstrule.*

Nu. Nu intenționase, ea doar...

Amintirile i se prefirau prin fața ochilor. Se văzu vizitând acest loc, jelind și în trecut aceeași acțiune. O duru. O duru atât de tare; ea însăși era, toată, o rană care refuza să se închidă. Voia să sângereze, *merita* să sângereze. Dar durerea ei nu însemna nimic. Oameniiăștia muriseră din cauza ei.

Din cauza puterii ei.

Se întoarse spre Grim cu ochii arzând.

— Ar trebui să mă arunci în închisoare. Sunt... sunt o criminală. Sunt mai rău decât orice tâlhar, decât orice asasin, sunt...

Grim o prinse exact înainte de a se prăbuși.

— Nu a fost intenționat, spuse el, susținând-o de după umeri.

Isla fu cât pe ce să se sufoc.

— Ce contează intenția când sute de oameni sunt morți?

Ochii lui erau triști.

— Contează.

Se smulse de lângă el.

— Era de așteptat să spui asta. Bineînțeles că era de așteptat să spui asta.

Lacrimile o îneacă din nou când își aminti de bătălia de pe Lightlark, numai sânge peste tot, pricolicii sfâșind cerul cu ghearele lor. *Ciel murind, Avel strângând în brațe trupul gemănului ei.*

— Nu trebuiau să moară, oftă ea adânc. *De ce, Grim? De ce a trebuit să ataci?*

— Știi de ce.

Vorbele lui erau o șoptă. Făcu un pas mai aproape de ea, dar fata se trase în spate, refuzând să micșoreze golul dintre ei.

Da, știa. Acum aproape că putea vedea aieva acțiunea care provocase atâta moarte – puterea incontrollabilă

pe care o dezlănțuise pentru a-l salva pe Grim și care o ucisese pe ea.

O adusese înapoi, legându-și viața de a ei, dar era doar o soluție temporară. Numai portalul de pe insula Lightlark către altă lume cu putere infinită oferea o soluție permanentă.

— Ai fi putut să-mi spui. Am fi putut vorbi despre asta. I-am fi putut spune lui Oro...

— Oro va muri dacă folosim portalul. Nu ar fi fost de acord cu asta.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Tu nu ai fi fost de acord.

Evident că nu ar fi fost. Portalul de pe Lightlark era construit la temelia insulei. Folosirea lui ar fi însemnat pieirea Lightlark-ului și a lui Oro, care era legat de insulă ca rege al ei.

Isla clătină din cap, înfiorându-se în fața morții din jurul lor.

— Chiar ai fi lăsat Lightlark-ul să piară? Ai fi osândit restul regatelor ca să-l duci pe al tău într-o lume despre care nu știm nimic? Pentru o femeie?

Nu avea sens.

Grim se încruntă.

— Nu pentru o femeie, scuipe el cuvintele, ca și cum ar fi fost insultătoare.

Făcu un pas spre ea.

— Pentru soția mea.

Soție. Cuvântul acesta dezlegă zăgazul a sute de amintiri cu ei, cu un an înainte de Centenar. Luptându-se. Îndrăgostindu-se. Căsătorindu-se. Toate momentele pe care nu și le amintise până mai de curând. Închise strâns ochii, frustrată.

— Știi ce vreau să spun. Să riști mii de vieți pentru una. E *criminal*. Egoist. Monstruos.

Isla îl simți pe Grim venind tot mai aproape. Când deschise ochii, era chiar în fața ei.

— Inimă, rosti el cu fermitate.

Țepii de pe umeri îl făceau să semene cu un demon, armura mânjită de sânge sclipea în lumina lunii.

— Dacă a duce un război pentru o femeie e o crimă, atunci poți să mă consideri un criminal, spuse și mai făcu un pas spre ea. Dacă a ucide mii pentru ca tu să rămâi în viață este greșit, atunci poți să mă consideri un netrebnic.

Grim se aplecă. Isla îi simți răsuflarea fierbinte pe buze.

— Dacă a te iubi atât de mult înseamnă căderea mea... atunci poți să mă consideri deja îngenuncheat.

Vocea ei tremură.

— E dezgustător. Ești... ești un monstru.

Rosti aceste cuvinte și știu că era o ipocrită. Pământul pe care stăteau acum, sutele de morți din jurul lor... ea făcuse toate astea *pentru el*. Ca să-l salveze.

Suntem niște monștri, Mâncătoare de Inimi, îi spusese Grim în timpul Centenarului. Și avusese dreptate.

Dar asta nu însemna că ea nu se putea schimba.

Grim îi promisese că avea să pună capăt luptei dacă se întorcea cu el. Prea multe vieți fuseseră deja pierdute. Lightlark-ul *pierdea*.

— Cheamă-ți înapoi toți luptătorii și pricolicii. Imediat.

— Deja am făcut-o, spuse și în mâna lui apăru sabia care controla fiarele înaripate. S-a terminat.

Era aceeași sabie pe care o căutaseră împreună în trecut. Cea pe care ea însăși o desferecase pentru ca el să o poată folosi.

Toate astea erau numai și numai din vina ei.

Pricolicii ucisese atât de mulți oameni. Își condusesse prietenii spre moarte. Trupele propriului ei soț îi doborâseră unul după altul.

Probabil că supraviețuitorii o credeau o trădătoare. Probabil credeau că îi mințise în tot acest răstimp. Gândul acesta o ucidea, dar sentimentele ei nu aveau nicio importanță câtă vreme erau în siguranță dacă ea îl urma pe Grim.

— Poruncește pricolicilor să rămână sub pământ și pune sabia la loc în vizuina hoților. Jură că nu o vei mai folosi din nou.

Se așteptă ca Grim să se opună, dar cuvintele lunecară lesne de pe buzele lui:

— Jur.

Fata își forță norocul.

— Jură că nu vei mai încerca să folosești portalul.

De data asta, bărbatul rămase tăcut.

— Jură.

— Dacă o fac, vei muri aici, spuse Grim. Toți vom muri.

Viața lui Grim era legată de cele ale tuturor supușilor lui. Acum, toate sortile lor erau legate de a ei. Se uită de jur împrejur la toate acele cadavre. La vietile pe care le luase deja.

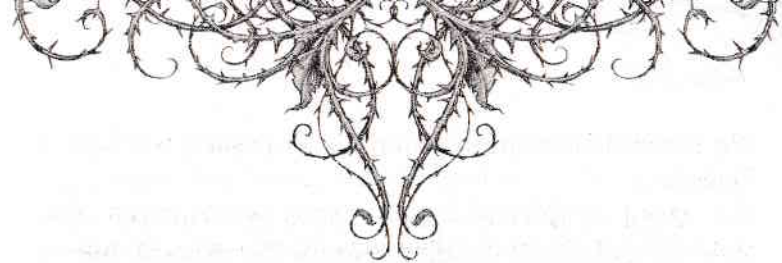
— Nu ar fi trebuit să te legi de mine.

Isla închise din nou ochii și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

Cu degetul, Grim îi mângâie linia maxilarului, ștergându-i ușor fața.

— Aș face-o din nou, îi șopti el la ureche cu o voce adâncă, răgușită. Aș face-o din nou de o mie de ori, inimă, ar trebui să știi asta. Oricând te-aș alege pe tine în fața întregii lumi.

Ceea ce însemna că ea era cea care trebuia să o salveze.

TRONUL

Isla s-ar fi putut închide în camera ei luni de-a rândul, s-ar fi putut îneca în regrete, în durere. Așa făcuse în trecut, prima dată când descoperise ce făcuse.

Dar lacrimile nu l-ar împiedica pe Grim să folosească portalul de pe Lightlark. Nu ar ajuta-o să înțeleagă profetia mortală a oracolului. Nu ar asigura-o că moartea ei nu avea să condamne mii de suflete la moarte. Numai faptele puteau.

Așa că își îngropă sentimentele cât de adânc putu și hotărî că singura cale de a se asigura că Grim nu avea să mai uneltească pe la spatele ei era să participe la toate întrunirile. La toate evenimentele. Să-și joace rolul de soție, pentru că numai așa putea avea acces la tot.

Începând cu ceremonia de înmormântare de a doua zi dimineața. Grim îi dăduse camera lui – camera *lor* –, și ea se trezi în zori. Lynx mai că făcuse fărâme grajdurile lui Grim cât fuseseră despărțiți, iar acum o urmărea dintr-un colț al camerei, cu ochii lui verzi sclipind îngrijorați, în timp ce își împletea părul într-o coroană, în stilul Umbrelor Noptii.

Își alese cu mare grijă rochia. Aici, înconjurată de dușmani fiind, imaginea cântărea greu.

Tocmai de aceea, când fu gata, duse o mână tremurătoare la trandafirul de aur de la gât. Era singurul lucru care-i mai rămăsese de la Oro. În afara amintirilor.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, îl desfăcu și îl vârî în buzunar.

Când se privi în oglindă, abia se recunoscu. Verdele și roșul Sălbăticiunilor aproape dispăruseră, înlocuite fiind de o rochie neagră, cu câțiva trandafiri discreți brodați în corsaj. Arăta ca soția devotată a unei Umbre a Noptii.

Era o minciună, își spuse în sinea ei, portându-se în sala de arme a lui Grim. Acolo găsi stocul lor de elixir vindecător, cel pe care Sălbăticiunile îl făcuseră pentru luptă. Mare parte din el fusese deja folosit, dar luă ce mai rămăsese, desenă o baltă de stele și îl trimise la infirmeria de pe Lightlark.

Era un risc, dar sute de luptători răniți ar muri fără leacul vindecător. Era cel mai mărunț ajutor pe care li-l putea da, după ce-i târăse în luptă. Umbrele Noptii aveau câmpuri nesfârșite de flori magice din care se făcea elixirul. Nu aveau să-i ducă lipsa.

Închise portalul și se întoarse în camera ei la timp ca să răspundă bătăii în ușă a lui Grim.

— Nu trebuie să vii, spuse el, cercetându-i ochii umflați.

Ridică o mână ca și cum ar fi vrut să îi șteargă o lacrimă, dar, văzându-i expresia, se răzgândi.

Vocea ei era rece.

— Știu. Dar vin oricum.

În Regatul Umbrelor, cadavrele erau îngropate. Luptătorii erau înmormântați pe o fâșie de pământ sacru de deasupra coastei, sub movile de cenușă.

Aerul mirosea a carne și a sare. Vântul îi suflă cu putere părul în spate, dezvăluind agrafele negre cu care îl fixase. Aveau în vârf diamante negre, asortate cu pelerina pe care o purta. Lănțișorul pe care i-l dăruise Grim, cel cu diamantul negru, mare, scânteietor, era acum intenționat vizibil la gâtul ei.

La vederea lui, mulți nu își putură înăbuși un icnet. Auzi șoapte despre piatra de la gâtul ei. Era un simbol al căsătoriei lor. Poate mulți nu crezuseră că uniunea lor era reală până acum, când văzură colierul.

Însă asta nu păru a avea prea mare însemnătate pentru familiile Umbrelor Noptii care o urmăreau cu ochi plini de ură cum traversa cimitirul, spre cele mai proaspete movile. Nu le putea condamna.

— Trădătoarele! Nu ai ce căuta aici, auzi pe cineva mormăind.

Aveau dreptate. Locul ei era pe Lightlark, jelind morții neamurilor care luptaseră alături de ea. Trebuia să se prefacă acum că cinstește memoria luptătorilor care îi doborâseră camarazii. O încercau același dezgust, aceleași ură și furie ca pe familiile care își strigau durerea.

Și vinovăție.

Visele îi fuseseră pline de carne și oase. Lynx o trezise în acea dimineață împungând-o cu botul. Așternuturile erau pe podea. Avea brațele pline de zgârieturi, de parcă s-ar fi zgâriat singură. Încă o dureau coastele din cauza suspinelor care îi zguduiseră întreg corpul.

Acum își îngropase aceste emoții. Nu era momentul să simtă ceva, orice. Nu acum, când aceleași puteri distrugătoare se involburau chiar sub pielea ei, așteptând să se dezlănțuie.

Când Grim rosti o cuvântare întru amintirea celor morți, ea se agăță de fiecare cuvânt, căutând un indiciu pentru un plan ascuns sau o amenințare împotriva Lightlark-ului. Dar el nu oferă altceva decât condoleanțe. În spatele lor stătea un șir de luptători cu capetele plecate, cu săbiile înfipte adânc în țărână. Când Grim își încheie cuvântarea, își flutură mâna, și o parte din cenușa care acoperea mormintele își luă zborul spre cer.

— Curtenii mei se vor întruni în noaptea asta în sala tronului pentru a discuta planurile noastre, îi spuse Grim după ce salută fiecare familie.

Isla își ținu emoțiile în frâu ca nu cumva să-i dea ceva de bănuț.

— Am și eu un loc?

Cercetă fața bărbatului, căutând un semn cât de mic de enervare.

Nimic.

— Întotdeauna ai un loc, răspunse el. Eu însumi ți-am făcut tronul.

Așa era, își aminti Isla. Grim i-l făcuse din propriile lui umbre.

Câteva ceasuri mai târziu, Isla pășea spre tron precum o fantomă. Amintirile îi erau încetoșate, trecutul și prezentul amestecându-se până la contopire.

Își aminti indignarea când Grim o prezentase curții ca soție – ca egala lui – exact înainte de a pleca spre Centenar. Grim fusese cât se poate de clar: cine nu o respecta cum se cuvenea nu avea ce căuta în Regatul Umbrelor, așa că nemulțumirea nu fusese înlăturată, smulsă din rădăcină și interzisă, ci i se permisesse să crească în secret, asemenea unei buruieni.

Încăperea aceea... tronurile acelea... Recunoscu fețele care o priveau, spațiul plin până la refuz cu soldați de rang înalt și nobili.

Se plecară în fața ei pentru că altminteri Grim le-ar fi despiciat pânțele. Numai el rămase drept. O privi cum înaintează spre el cu o admirație rezervată îndeobște zeilor. Dar aici nu erau zei.

— Căpetenia voastră s-a întors.

Nimeni nu îndrăzni să protesteze.

Dintr-un colț al sălii, privea o femeie cu o palmă lipită de piept, la încrucișarea săbiilor curbate. Isla își aminti ceva din trecutul ei. Era Astria, generalul lui Grim. Părul ei negru, lung și des, era prins la spate într-o singură coadă. Pomeții ei palizi, înalți, confereau feței o și mai mare severitate.

Ochii ei întunecați care măturau sala, căutând orice amenințare cât de mică la adresa lui Grim, lunecară spre Isla. Și se îngustară, de parcă tocmai ar fi reperat-o pe cea mai mare dintre toate. Din prima clipă în care se cunoscuseră, Isla își dăduse seama că generalul lui Grim nu o antipatiza... pur și simplu nu avea încredere în ea.

Astria avea să fie o problemă. Fiind aici, pe terenul dușmanului, însemna că trebuia să-l mintă pe Grim. Isla trebuia să își ascundă adevăratul scopul, în timp ce își cântărea opțiunile. Rațiunea lui Grim era încetoșată de sentimentele lui pentru ea, dar generalul lui avea să vadă lucrurile cu claritate.

Isla ajunsese la capătul culoarului și Grim o luă de mână. O ajută să urce pe tron.

Umbre se mișcară ciudat sub pielea ei, asemenea unor prelungiri ale lui Grim însuși, dar ea nu îndrăzni să tresară când mulțimea se ridică în picioare.

Pe Isla o copleși o nevoie bruscă de a da frâu liber puterilor. Era înconjurată de dușmani. Recunoștea câteva fețe nu din trecut, ci de pe câmpul de luptă.

Avea să stea printre ei pentru Oro. Avea să le afle planurile. Iar dacă aveau să pună în primejdie Lightlark-ul, avea să îi oprească.

— Și acum ce urmează? îndrăzni o voce să spargă tăcerea.

Isla știa că un singur soldat era suficient de smintit ca să vorbească. Găsi imediat sursa, un bărbat masiv, greu de ratat. Purta o armură făcută pentru silueta lui mătăhăloasă. Părul îi era reprezentat de o singură şuviță lungă care cobora din vârful capului. Nimeni nu îndrăzneala să stea prea aproape de el, nici măcar cu mâinile acoperite. Se părea că nimeni nu voia să fie prins atingându-l. Era o Umbră a Noptii puternică, capabilă să controleze o persoană doar atingând-o, o abilitate care devenise tot mai rară în regat de-a lungul veacurilor. Grim nu-i dădu nicio